

V e r v i e r s

de **10**
hoogtepunten

1

Rue du Théâtre, 4800 Verviers

Het Grand Théâtre in neoklassieke stijl is een massief gebouw, zonder versieringen, dat uit één blok lijkt te zijn gemaakt. De hoofdgevel is afgewerkt met een lange balustrade en heeft een monumentale zuilengalerij-terras. De benedenverdieping is volledig gemaakt van rustieke kalksteen. Het voorportaal bestaat uit drie traveeën in het midden.

Op de tweede verdieping verlichten vijf halfronde traveeën, gescheiden door antieke zuilen, de foyer.

Dit gebouw vervangt het voormalige theater «La Bonbonnière» op de Place Verte, dat in 1822 werd ingewijd. Waarom die verandering? Er zijn twee belangrijke redenen: groter bouwen en vooral voldoen aan hogere veiligheidsnormen.

Toen het project in de hoeden van de bevoegde autoriteiten ontstond, moest een architectuurwedstrijd soelaas brengen. In totaal werden er 31 anonieme maar getitelde projecten ingediend. Het project met de titel «Se fera-t-il ?» («Zal het gebeuren?») werd geselecteerd. Het project was van de architect Thirion, die het aanliggende gebouw, «Le Manège», haast gelijktijdig zou bouwen.

Vanaf de opening in 1892 werden er voorstellingen, opera's en operettes (Verviers had zijn eigen toneelgezelschap), musicals (waaronder Annie Cordy en Bourvil), concerten (met prestigieuze namen) en muziekwedstrijden georganiseerd. De beroemdste daarvan was de internationale wedstrijd «Vieuxtemps», genoemd naar een wereldberoemde componist en musicus uit Verviers, die getalenteerde violisten uit de hele wereld aantrok.

In het gebouw is er een indrukwekkende marmeren trap.

De twee zijdelingse trappen vormen een hoefijzer en de zuilen zijn neokorinthisch. In het gebouw ziet u ook beelden van Henri Vieuxtemps en Roberto Benzi. Vroeger was die decoratie enkel zichtbaar voor de rijkste bezoekers. De huidige glazen deuren waren namelijk gemaakt van hout.

Het publiek kwam binnen langs de houten zijdeuren, die nauwelijks opvielen, en betrad het «paradijs» via blinde trappen.

Het rijke interieur in «Louis XIV»-stijl (verguldsels, plafondverlichting) is redelijk goed bewaard gebleven. Het plafond is versierd met mythologische voorstellingen van de Luikse schilder Berchmans. Het theater was het eerste in België dat volledig voorzien was van elektriciteit. De grote zaal biedt plaats aan 1.350 personen..

Het Grand Théâtre van Verviers werd in 2003 geklasseerd als monument. Het staat sinds 2016 op de lijst van uitzonderlijk erfgoed van Wallonië.

Renovatieproject

Artiesten zullen terug op het podium kunnen staan van het Grand Théâtre.

Er loopt een ambitieus restauratie- en renovatieproject voor het Grand Théâtre. Het is de bedoeling om het theater, zowel het interieur als de gevels, in zijn oorspronkelijke staat te herstellen. Historische documenten zullen als basis worden gebruikt. Bepaalde verdwenen elementen zullen worden nagemaakt: glaspartijen, decoratieve elementen, originele sanitaire voorzieningen, meubilair in het theater, enz. De uitgevoerde werkzaamheden zullen voldoen aan de huidige normen en standaarden op het gebied van evacuatie in geval van brand. Verder zal het theater voorzieningen voor mindervaliden bevatten

en uitgerust worden met elementen die het thermisch en akoestisch comfort zullen verbeteren.

De stad Verviers, de dreigende kracht achter het project, wil een flexibel en polyvalent cultuurcentrum voor de stad. Aansluitend op die ambitie wordt er aan het centraal station een eigentijdse vleugel gebouwd. De plek krijgt de naam 'Tiers-Lieu' en wordt het contact- en ontmoetingspunt voor de verschillende culturele spelers: publiek, acteurs, bezoekers, enz. Iedereen zal er zich kunnen ontspannen, een hapje eten, een glas drinken, studeren, de krant lezen, enz. Als plaats voor sociale contacten en ontmoetingen zullen ook kunstenaars er terecht kunnen voor tentoonstellingen of exposities.

Het totale bedrag van de werkzaamheden wordt geraamd op 30 miljoen euro, waarvan 12 miljoen euro wordt gesubsidieerd door het Waals Gewest. De opening wordt verwacht in 2026.

Wist u dat? De bovenste verdieping het «paradijs» heette? Maar ook het kippenhok, het was aan het kakelen op de bovenste verdieping!

Het station

Rue d'Ensival, 4800 Verviers

Het centraal station van Verviers werd opgericht in 1925, in een tijd waarin Verviers zijn welvaart dankte aan de wolindustrie. Er was dus een meer «centraal» station nodig dan het station in het westen, met een directe lijn en vooral een weerspiegeling van de welvaart van de stad.

De plannen voor het centraal station werden opgesteld door twee architecten: Charles Thirion en Emile Burguet. De laatstgenoemde zette het project alleen voort na de dood van zijn collega in 1920. Het gebouw is geïnspireerd op de renaissancestijl en wordt gekenmerkt door eenvoudige lijnen en homogene architectonische elementen aan de gevel. Het gebouw is van steen, maar de gevel aan de kant van de sporen is van rode baksteen, zonder versiering. Op de gevel ziet u de beelden van de spinner en de wever, twee oude beroepen die verwijzen naar de wolindustrie!

De voorzijde van het gebouw heeft een groot, gebogen raam dat de hal verlicht. Een wijzerplaat in een gebogen fronton met voluten bevindt zich boven het raam en onder het schilddak. De ramen, in art-nouveaustijl, zijn opvallend en gemaakt van metaal.

Bij de ingang, in het station, staat een bas-reliëf dat verwijst naar de fabel «De haas en de schildpad» van Jean de la Fontaine. De haas zit vast voor een slagboom terwijl de schildpad op de trein stapt.

Wist u dat? In het midden van het plein voor het station zat een gat! Zo konden de dampen van de eerste stoommachines ontsnappen.

De Harmonie

Rue de l'Harmonie 47-49, 4800 Verviers

De Société de l'Harmonie werd in 1829 opgericht door Léonard Lecloux uit Herve om muziek meer onder de aandacht te brengen in Verviers. Deze oude dame, die zelfs ouder is dan de Belgische staat, was gevestigd in de buurt van Les Récollets. De muziekbijeenkomsten waren een groot succes en werden bijgewoond door rijke industriëlen. Omdat het pand niet aan de eisen voldeed, ging de burgerij te rade bij de Brusselse architect Spaak om een nieuw gebouw te laten bouwen. Dat gebouw werd in 1835 ingehuldigd. Henri Vieuxtemps, toen 15 jaar oud, heeft er gespeeld.

Het eenvoudige neoclassicistische gebouw bestaat uit twee verdiepingen met negen traveeën.

Vanaf het begin was het gebouw eigenlijk al te klein. In 1859 voegde Thirion aan beide zijden een vleugel toe en werkte hij de gevel af met balustrades en vazen. Op de begane grond vormen de zeven centrale traveeën een portiek met Dorische zuilen. Hierboven bevindt zich de eerste verdieping met grote traveeën die eveneens door Dorische zuilen worden gescheiden. Ze verlichten de grote zaal die het hoogtepunt van het gebouw vormt. In deze zaal werden en worden nog steeds veel recepties gehouden. Alle Belgische koningen die Verviers bezocht hebben, werden in deze zaal ontvangen.

Het park bij het gebouw is zeer aangenaam om in rond te wandelen en heeft vele zeldzame soorten die onze wolhandelaars hebben verzameld, zoals een sequoia en een ginkgo biloba, beide uitzonderlijke bomen. Het park is omgeven door prachtige poorten.

In deze groene ruimte staat een prachtige kiosk in Moorse stijl. Ze werd ontworpen door Thirion, een architect uit Verviers, en ingehuldigd in 1854. In de stad Brugge bevindt zich een gelijkaardig beeld.

Het gebouw en de kiosk zijn geklasseerd als Waals erfgoed. Het park wordt beheerd door het Waals Gewest.

Wist u dat? La Soci t  Royale de l'Harmonie, een priv club, werd pas in 2004 toegankelijk voor dames.

Toeristisch Centrum van de Wol en de Mode

Rue de la Chapelle 30, 4800 Verviers

Het Toeristisch Centrum van de Wol en de Mode neemt een belangrijke plaats in de stad in en bevindt zich in gebouwen die door de familie Nivelles gebouwd zijn. In 1727 kwam de voormalige fabriek in handen van de familie Dethier. Van 1804 tot 1806 breidde Pierre-Henri de fabriek uit. Verder liet hij een herenhuis (een deel van de voorgevel) bouwen en legde hij een tuin aan van 8.000 m². Na verschillende veranderingen werd het pand in het midden van de 19e eeuw gekocht door de heer Bettonville. Zijn familie runde een stoffenfabriek tot 1970. In 1976 kocht de stad Verviers het hele gebouw met het idee om er een wolmuseum van te maken..

Het fabrieksgedeelte, in neoklassieke stijl, is gebouwd op drie niveaus rond een grote «L»-vormige binnenplaats. Op de benedenverdieping zien we enkele gewelfde vensterdeuren waarvan de glaspartijen aan de bovenkant afgewerkt zijn met straalvormige balkjes. Een groot boogvormig portiek loopt tot op de tweede verdieping en versterkt het monumentale karakter van het gebouw. Aan de straatkant staat het herenhuis.

Het TCWM, dat in 1999 werd geopend, biedt een indrukwekkende rondleiding «Van garen tot mode», die de verschillende fasen van het productieproces van wol en stoffen uit het glorieus tijdperk van de Vervierse wolindustrie laat zien. Er worden ook tijdelijke tentoonstellingen gehouden.

Wist u dat? Het herenhuis van Pierre-Henri Dethier was de woning van de directeur van de fabriek in Bettonville. Hier werd in 1939 Jean Goeders geboren, beter bekend onder zijn artiestennaam Jean Vallée.

Het standbeeld van Grégoire-Joseph Chapuis

Place du Martyr, 4800 Verviers

Dit standbeeld is gemaakt door Joseph-Antoine Van den Kerkhove, beter bekend onder de naam Nelson.

Chapuis was dokter, filosoof, magistraat, voorvechter van het burgerlijk huwelijk en stichter van scholen voor arbeiders met wie hij een hechte band had. Hij sprak met arbeiders en leerde hen lezen, in de overtuiging dat onderwijs voor iedereen de beste weg naar een vrije maatschappij was. Grégoire-Joseph Chapuis werd in 1761 in Verviers geboren. Voordat hij afstudeerde leerde hij het vak van arts van zijn vader. Hij was de eerste chirurg die een keizersnede uitvoerde in de regio Verviers. Hij voerde eveneens een burgerlijke stand in op het stadhuis.

Deze man, die rechtvaardigheid en solidariteit hoog in het vaandel droeg en een verdediger van politieke en sociale hervormingen was, werd gearresteerd, veroordeeld voor zijn ideeën, snel terechtgesteld en geëxecuteerd als «voorbeeld». Zitten op zijn doodskist werd hij vanuit Luik teruggebracht naar Verviers, waar hij onthoofd werd op de Place du Sablon. Dit plein zou in 1875 het «Martelarenplein» («Place du Martyr») worden. Op 10 oktober 1880 werd het monument ter nagedachtenis van Chapuis officieel ingehuldigd door

de liberale burgemeester Ortmans-Hauzeur. De werken moesten snel gebeuren want het beeld moest klaar zijn op het moment dat de 50e verjaardag van de Belgische Onafhankelijkheid gevierd werd.

Het monument bestaat uit een vier meter hoge sokkel van blauwe steen uit Écaussines, met daarop een bronzen beeld van dezelfde hoogte. De figuur staat rechtop met zijn hoofd naar de toekomst gericht en zijn benen iets uit elkaar, waardoor het mes dat hem doodde zichtbaar wordt.

Om de sokkel staan de waarden die door Chapuis verdedigd werden.

Omdat er nergens een afbeelding van het gezicht van Chapuis te vinden is, zou het hoofd van het beeld gebaseerd zijn op dat van zijn neef Armand Wéber (waarvan iedereen de gelijkenis bevestigde).

Wist u dat? Chapuis bracht zijn laatste nacht, die van 1 op 2 januari 1974, door in de trouwzaal van het stadhuis.

De Grand-Poste

Rue du Collège, 4800 Verviers

Dit indrukwekkende gebouw behoort sinds 7 augustus 1989 tot het erfgoed van Wallonië en is een van de symbolen van de welvaart die Verviers dankzij de 19e-eeuwse wolindustrie gekend heeft. Dit voormalige postkantoor is het werk van de Gentse architect Alphonse van Houtte. De werkzaamheden duurden in totaal vijf jaar, tot het gebouw in 1909 klaar was. Bijna 60 jaar lang was de Grand-Poste de «communicatie-centrale» van de stad.

De stijl is een combinatie van neogotiek en renaissance maar ook de «Vlaamse toets» is duidelijk aanwezig. Steen, en vooral steenkleuren, worden veelvuldig gebruikt in de gevels: blauwe steen voor alle beeldhouwde elementen, zandsteen het metselwerk, groene zandsteen uit de Gileppe voor de onderbouw en roze zandsteen uit Andenne voor de verhogingen. Talrijke ornamenten op de gevel, figuratieve versieringen en opschriften, die de verschillende postdiensten vermelden, herinneren aan de oorspronkelijke functie van het gebouw. Andere verwijzen naar de uitvindingen van de industriële eeuw: bliksemschichten, elektrische apparaten, enz. Putti, medaillons met allegorische figuren, maken deze rijke versiering compleet.

Het gebouw is aangevuld met twee ronde torens met een achthoekige bovenkant. De kleinere toren is 50 meter hoog. Zijn grotere broer is 80 meter hoog en tegelijk de hoogste toren van de stad. Oorspronkelijk liepen er draden van de verschillende huizen naar de bovenkant van de toren.

De hal is toegankelijk via het indrukwekkende voorportaal met twee heraldische leeuwen met het wapen van

de stad Verviers en de provincie Luik. Op het gelijkvloers bevonden zich de postdiensten en op op de eerste verdieping zaten de telegrafisten en telefonisten.

Na de restauratie- en renovatiewerken zijn hier sinds januari 2005 de kantoren van het Forem (Waalse dienst voor arbeidsbemiddeling) ondergebracht.

Wist u dat? In het Cabinet Littéraire (op de plaats van de voormalige C&A-winkel), een plek waar de wolhandelaars over de vloer kwamen, bood het bedrijf «The Verviers International Bell Telephone Cy» de mogelijkheid om dit nieuwe communicatiemiddel gratis uit te proberen alvorens een abonnement af te sluiten.

De Ortmans fontein

**Op de kruising van de Rues des Raines
en des Alliés, 4800 Verviers**

De Ortmans-fontein dateert uit 1893 en is het werk van Clément Vivroux. De fontein is maar liefst 15 bij 13 meter groot en daarmee de grootste muurfontein in onze provincie Luik. Ze ligt aan de voet van de gelijknamige straat die geopend werd in 1885, het jaar van de dood van burgemeester Ortmans.

Jean-François Ortmans, een industrieel uit de textielverfsector, was burgemeester van Verviers van 1855 tot 1885. Hij lag mee aan de basis van de Gillepestdam en de distributie van afvalwater en industriewater

binnen onze stad, als een van de eersten van België. Via dit monument brengt de stad en zijn bevolking hulde aan de verwezenlijkingen van Ortmans.

Twee gedenkplaten aan weerszijden van de buste van de burgemeester herinneren hieraan.

Op het fronton staat de stad Verviers, voorgesteld door een dame, naast een leeuw, symbool van kracht. De dame houdt een stuk stof in haar rechterhand, als verwijzing naar de textielindustrie in de stad. Verschillende elementen doen denken aan water: gebeeldhouwde schelpen, de amforen aan beide zijden en het onderste gedeelte van kubieke steen, onderbroken door gebeeldhouwde stroken die watergordijnen nabootsen.

De buste van Jean-François Ortmans staat in een schelpvormige nis en wordt omgeven door twee paar zuilen.

Wist u dat? Op 28 juli 1878 kwam Koning Leopold II de Gilepedam inwijden, samen met Jean-François Ortmans, burgemeester van onze stad. De vorst en Ortmans brachten eveneens de hele middag in de stad door om de installatie voor de distributie van afvalwater en de aanleg van nieuwe wijken in te wijden.

Sint- Remacluskerk

Place Saint-Remacle 12, 4800 Verviers

De eerste parochiekerk, de Sint-Remacluskerk, stond al eeuwenlang naast het gebouw voor de stedelijke diensten. Het gaf een armoedige indruk van de welvaart van onze stad en stak aan het eind van de 18e eeuw af naast ons nieuwe stadhuis. Bovendien was het gebouw in slechte staat.

Na lange discussies en controverse over de locatie, de plannen en de keuze van de architect voor de bouw van een nieuwe kerk, nam Raymond Biolley, een rijke

industrieel en bekende notabele, het heft in eigen handen.

Hij deed een beroep op Jean-Pierre Cr mer, een architect uit Aix, wat mogelijk verklaart waarom het gebouw er als een «protestantse kerk» uitziet.

Het is een reproductie van een grote Romeinse basiliek, zoals door vele neoklassieke architecten aan het begin van de 19e eeuw gedaan werd. De kerk is gebouwd in witte kalksteen uit de streek van Verviers.

Vier halve zuilen ondersteunen het hoofdgestel van de centrale portiek, die wijd geopend wordt door een centrale boog in de stijl van een Romeinse triomfboog. De voorgevel is versierd met vier beelden die in de 20e eeuw (1938) zijn geplaatst.

Het voorplein is tien meter diep. De toren van 43 meter strekt zich uit over twee verdiepingen en ziet er massief uit. Bovenaan zien we een koepel met een koperen kruis. De klok dateert uit 1845. De zijgevels zijn gemaakt van baksteen.

In de kerk is het koor ronduit indrukwekkend: een imposant marmeren hoogaltaar omgeven door vier grote beelden in Franse steen die de «vaders» van de kerk (Ambrosius, Augustinus, Gregorius en Hi ronymus) voorstellen; eikenhouten koorbanken, schilderijen op het plafond en aan de zijwanden. Het zij- en achteraltaar staan tegen de pilaar die het oksaal ondersteunt. Het standbeeld van Sint-Severinus, beschermheilige van de wevers, mocht niet ontbreken in een stad die zo lang door de textielindustrie gebloeid heeft. De preekstoel bestaat uit een groot stuk massief gesneden eikenhout. Drie beelden vormen een interessant geheel: Sint-Raymond en Sint-Eduardus tonen Sint-Remaclus een plan van de kerk.

Wist u dat? Achter de preekstoel, in het rechterzichip, naast de grote deur die al lang buiten gebruik is, bevindt zich een kunstwerk dat u zeker moet gaan bekijken: het standbeeld van Sint-Remaclus. Het beeld dateert uit 1693 is 1,84 m hoog en sierde de oude kerk.

Herenhuis Edouard de Biolley

Place Sommeleville 8, 4800 Verviers

Het herenhuis Edouard de Biolley, gebouwd in de tweede helft van de 18e eeuw in Lodewijk XV-stijl, draagt de naam van zijn opdrachtgever. Het gebouw is opgetrokken in baksteen en Maaslandse kalksteen. De voorgevel heeft drie verdiepingen en zeven traveeën. In 1860 werd het gebouw uitgebreid in de Empirestijl, die toen erg in de mode was. Die uitbreiding bestond uit de toevoeging van een stenen tribune, die door de familie Biolley gebruikt werd voor feesten, optochten en processies. Ook werden een balkon, een derde verdieping en het rechterportaal toegevoegd.

Aan de achterkant heeft het gebouw drie verdiepingen en vijf traveeën. Een portiek met zes zuilen werd later toegevoegd.

Edouard de Biolley, de jongere broer van Raymond, woonde in dit gebouw. Raymond zelf woonde op wandelsafstand van zijn broer, op het Sommelevilleplein. Samen runden ze het familiebedrijf, waarvan de gebouwen zich achter de huizen uitstrekten. De familie Biolley, oorspronkelijk afkomstig uit de Haute-Savoie, speelde een belangrijke rol in Verviers. De familie bestond uit rijke zakenmannen en -vrouwen uit de wolindustrie, waarvan er enkele een belangrijke rol in de gemeentelijke en zelfs nationale politiek hebben gespeeld.

Wist u dat? De koning verhief Raymond in 1843 in de adel door hem de titel van burggraaf toe te kennen bij de inhuldiging van de spoorlijn tussen Luik en Aken. De spoorlijn loopt door de tuin van het pand. Enkel de mannelijke nakomelingen mogen de titel verder dragen. Tijdens hun bezoeken aan Verviers was het huis van Raymond een soort van tweede verblijf voor de koningen.

Stadhuis

Place du Marché, 4800 Verviers

Tot 1775 bevond de zetel van het lokale bestuur zich min of meer op dezelfde plaats. Het was een massief gebouw, te vergelijken met de 'Halle aux Viandes' die in Luik nog steeds bestaat, maar dan met één verdieping. In de 18e eeuw bloeide Verviers dankzij de wolindustrie en bleef de bevolking groeien. De autoriteiten besloten een stadhuis te bouwen om de rijkdom te weerspiegelen.

De Luikse architect Jacques-Barthélemy Renoz, destijds bekend om zijn vele verwezenlijkingen, werd voor het project gekozen. Hij bouwde dit gebouw in de neoklassieke stijl van die tijd. Volledige symmetrie, zowel aan de binnen- als de buitenkant, versieringen zonder tierlantijntjes en het gebruik van ijzer kenmerken de stijl. De gevel bestaat uit een voorgebouw met drie traveeën, geflankeerd door twee vleugels, elk met een trap, ook met drie traveeën.

De ramen op de twee verdiepingen zijn verschillend. De ramen op de eerste verdieping, afgewerkt met een draperie en een afzaat, zijn halfrond, terwijl de vierkante ramen op de tweede verdieping afgewerkt zijn met een sleutel met een mascaroon en een laurierkrans.

Het bovenste gebogen fronton toont het stadswapen, omgeven door lauwerkransen en twee kinderen (het ene draagt een navette - een gebakje - en het andere een distel, beide symbolen van de wolindustrie). Onder het fronton staat het opschrift dat is toegevoegd op vraag van Pierre David, de eerste burgemeester na de onafhankelijkheid van ons land: «Openbaarheid beschermt het volk».

Dat betekent dat het openbaar maken van de vergaderingen van de gemeenteraad de mensen beschermt.

Bovenop het gebouw staat een achthoekige klokkentoren, met een klok, afgewerkt door een stralende bol

Wist u dat? Sinds 1982 prijkt ons gemeentehuis op de muren van de Parijse metro, bij het station «Liège» op lijn 13 in het 9e arrondissement. Het staat te midden van andere monumenten en sites uit onze provincie, op panelen die gemaakt zijn met tegels van de voormalige «C eramique nationale de Welkenraedt».

Boulevard des Gérardchamps

Pont Léopold

Rue de la Station

Rue aux Laines

Rue Lucien Delays
Vesdre
Rue Jules Cerexhe

R. de la Régence

R. de la Chapelle

Aqualaine 4

Rue P. de Clermont

Rue de Hodimont

Rue de Dison

Rue de Bruxelles 2

Rue de la Concorde 3

Pont du Chêne

1

Rue Jardon

Rue H. Hurard

Rue Spintax

Rue du Palais

Rue Xhàvee

Pont St Laurent

Place du Martyr
Place Verte 5

Rue du Gymnase

Rue du Centre

Rue de la Colline

Rue de Rome

Rue de la Banque

Rue des Martyrs

Rue du Collège 6

Rue Thil Lorainin

Rue Laoureux

Rue Ortmans Hauzeur 7

Rue des Carmes

Rue de Heusy

Place du Marché 10

Rue des Raines

Rue des Alliés

Rue Renier

Rue de Mangombroux

Rue des Souris

R. de la Paroisse

Rue Sécheval 9

Rue de Stembert

Rue de Limbourg 8

Rue St-Rémele

Rue des Hospices

Pont Louise

Rue Marie-Henriette

Rue du Prince

Rue Courte

De tien hoogtepunten!

Tijdens onze bekwaamheidstest over de stad Verviers, merkten wij, leerlingen van de opleiding Toerisme van het Institut Sainte-Claire, dat er geen recente brochure bestaat die de iconische gebouwen van Verviers met zijn architecturale details beschrijft.

Na die vaststelling kwamen we op het idee om een toeristische brochure te maken met daarin de tien hoogtepunten van het erfgoed van Verviers. De analyses, onderzoeken en het bundelen van informatie waren ronduit verrijkend.

Voor het artistieke deel van de brochure deden we een beroep op de studenten en leerkrachten van de opleiding «Computergraphics» om ons te helpen bij dit mooie avontuur.

We profiteerden ook van de professionele begeleiding van Emilia Godard, een gids van de AGAV (Vereniging van gidsen van het arrondissement Verviers) en het team van de toeristische dienst van het Pays de Vesdre.

We hopen dat u met plezier deze hoogtepunten van het erfgoed van Verviers zult (her)ontdekken...

Geniet van uw bezoek aan onze wolstad!

De leerlingen van de opleiding
Toerisme aan het Institut Sainte-Claire
van Verviers.

Vertrekpunt:
Maison du Tourisme du Pays de Vesdre
(rue Xhavée, 61)

Afstand: 6 km

Duur: 2 u

Moeilijkheidsgraad: gemakkelijk

Maison du Tourisme du Pays de Vesdre
Rue Xhavée, 61 • B-4800 Verviers

Tél. : +32(0)87 78 79 99

info@paysdevesdre.be • www.paysdevesdre.be

Een uitgave van het Instituut Sainte-Claire, met steun van het MTPV en de stad Verviers
Alle rechten voorbehouden • Foto's: © MTPV - Stad Verviers - Patrick Outers Black Box Photo
Grafische vormgeving: opleiding computergraphics ISC

Met de steun van het Commissariat Général au Tourisme de la Région Wallonne en de Fédération du Tourisme de la Province de Liège

